

גברים ונשים מגיבים על המאמר הפרובוקטיבי של האשה האוסטרלית שטענה כי גירוי הדגדגן מביא אשה לידי אורגזמה

ושכונתו היא להכניע את הגבר עליידי טיפוח החרדה הזאת? אבל הפולחן של אבר-המין הגברי הוא גם מכשיר חשוב מאוד לשיעבוד האשה. היא סמל הנחיתות של האשה, והעליונות של הגבר. אם „סיפוק“ האשה תלוי באבר-המין של הגבר, הרי יש לגבר שליטה עליה. אין תחליף לאבר שלו. אם הנשים ידעו שזהו פולחן כוזב, מדוע השלימו עימו, ועם נחיתותן? התשובה הנראית לי היא שהנשים לא ידעו. כל אשה ידעה, מנסיונה, כי הדגדגן מסב לה הנאה רבה יותר מאשר המגע בנרתיק, אבל כל אחת חשבה שצאל האחרות זה שונה. ויתכן מאוד שכימעט כל הנשים שיכנעו גם את עצמן כי המגע בדגדגן הוא מישני, וכי בעצם מה שגורם להן לאורגזמה הוא אבר-הזכרות בנרתיק שלהן. ידעו מה זאת אורגזמה, ומעולם לא היתה להן כזאת?

גם עכשיו קצת קשה לי להתרגל למח-שבה שהנרתיק הנשי אינו אלא צינור לקליטת תאי-זרע ולהפלטת ולדות. וכמוכן — מכשיר למתן הנאה מינית לגברים. מאז נעורי הרגיו אותי המושג הצברי „היא נותנת“ ו„היא לא נותנת“. מה זאת אומרת, נותנת? האם זה לא הדדי? האם אין שני הצדדים נותנים איש לרעותו ואשה לרעה? אך לאור התיאוריה לגבי בילעדיות הדגדגן, מקבל מישפט זה מש-מעות חדשה. אם המגע בין אבר-זכרות ונרתיק מספק אורגזמה לגבר, אך לא לאשה — הרי האשה באמת „נותנת“. הגבר „נותן“ כשהוא עוזר לאשה להגיע לסיפוק באמצעות הדגדגן.

אני מאמין שכאשר שני הצדדים יכירו במציאות זו, ייווצרו בין המינים יחסים מסוג חדש. זה יתחיל במיטה — כאשר גם הגבר וגם האשה ישתדלו „לספק“ זה את זה וזו את זה — אך זה יימשך גם בתחומים האחרים של החיים. מושגים יסודיים ישתנו. בעברית אנו אומרים „הוא בא עליה“ (ויש אומרים שמהו באה המילה „בעל“, כלומר „בא-על“) ויש לזה השלכות לגבי יחסי-הכוחות בין המינים. אם ברור שהאשה יכולה „לבוא עליה“, בדיוק כשם שהוא יכול „לבוא עליה“, ושכך יכולה האשה להגיע לסיפוק קליטורלי

„זהו סוף פולחן הגבר!“

מיסתורי האורגזמה הנשית

המאמר שפורסם בגיליון „העולם הזה“ (2222) לפני ארבעה שבועות, תחת הכותרת „מיסתורי האורגזמה הנשית“, עורר, כמוצופה, תגובות חריפות ביותר של הזדהות ותרדמה.

לא רק לגבי נשים רבות היווה המאמר גיוני ששינה את תפיסתן לגבי מקומן ביחסי-המין, אלא גם בעיני גברים רבים, בני כל הגילים, היו כמאמר גיוניים מדהימים.

גילה רוזן, כתבת „העולם הזה“ לענייני רפואה, שגבתה בחודש האחרון עדייות ותגובות של נשים וגברים על אותו מאמר, ממשיכה בכך בעמדות אלה.

בבוא היום, והוא לא יוכל „לספק“ אותן. החרדה הזאת לגבי טיב אבר-הזכרות, כמכשיר בילעדי לסיפוק האשה, משפיעה על כל תהליך ההתבגרות של הנער — תהליך הנמשך עד גיל 80, בערך. האם יכול להיות שיש קשר עולמי של הנשים, הנמשך מזה 10 אלפים שנה,

מאוד בחייו של הגבר. אני זוכר שעוד בכיתות הנמוכות של בית-הספר העממי היינו מחליפים בריחות ו„גסויות“ ש-הנשא המרכזי שלהן היה אורך אבר-המין שלנו. מאחורי הבדיקות התחבא הפחד של כל אחד שמא האבר שלו קצר מדי, או דק מדי, ועל כן יבואו לו הבנות

ה אם רימו אותו במשך ארבעים שנה? — שואל יהודה לויתן (שם בדוי בהחלט, לפי בקשתו). פרופסור בן 58, נשוי (בפעם השניה). הנה היררהריו:

התחלתי לפני 40 וכמה שנים לקיים יחסים עם נשים, ו„הכרתי“ בחיי כמה עשרות — החל בהיתקלויות מיקריות ותדפ-עמיות וכלה בשתי מערכות-נישור אין-ידיעה. כמוכן, שיש לאשה דגדגן (איו מילה גועלית!) ושהוא אחד „האורים האירוגניים“ שלה. איך ידעתי? לפני המגע הראשון שלי בגיל 16, קראתי את כל הספרים שהיו אז, ובמשך השנים, כשצברתי נסיון, למדתי שחשוב לאשה לקבל גירוי במקומות שונים, וגם במקום הזה.

אך המאמר של האשה האוסטרלית היה חידוש בשבילי, ואני משוכנע שגם לכל גבר אחר, יהיה גודל הנסיון שלו כמה שיהיה. כי במשך כל השנים השבתתי, כמו כל הגברים, שהאשה מקבלת את הסיפוק היקר שלה, להבדיל מגירויי מישנה, בדיוק כמונו, הגברים — עליידי חזירת אבר-הזכרות לנרתיק. הקביעה המוחלטת של האשה האוסטרלית, שמגע זה הוא לכל היותר גירוי מישני, וגם זה יותר נפשי מאשר גופני, בעוד שהמקום היחיד הגורם לאשה להגיע לאורגזמה הוא הדגדגן, מהווה מהפכה גמורה. ערכתי מאז מחקר דיס-קרטי בחוג ידידותי, וגיליתי שהאוסטרלית צודקת לגמרי. בתשובה לאתגר ישר, הנשים הודו.

התגובה הראשונה שלי היתה התרג-זות. למה לא אמרו לי? מדוע אף אחת מעשרות הנשים שידעתי בחיי לא גילתה לי זאת? מדוע בימי אורגזמות שהיו — כפי שמתברר לי עתה — מווייפות? מה הן רצו להשיג בזה? האם התייחסו אלי כאל ילד שנתנו לו צעצוע? התגובה השניה היתה יותר פילוסופית. התיאוריה לגבי הבילעדיות של הדגדגן משנה דפוסי-מחשבה בסיסיים ביותר, בתחומים שונים, החורגים בהרבה מן התחום המיני הצר. הפולחן של אבר-הזכרות הוא מרכזי